

Pura tàctica

ORIOI BARTOMEUS

AVUI, 4 d'abril del 2010

S'ha esgotat el model autonòmic? Hem arribat al límit? Aquesta pregunta és una de les vies per les quals circularà el tren de les properes eleccions. Més enllà de les tàctiques, dels eslògans i dels mítings, glateix en les profunditats dels discursos aquesta pregunta primigènia. Aquesta és potser la més potent bomba de detonació retardada que ens ha deixat el llarguíssim (i encara inacabat) tràngol de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

D'una manera o altra, tots els partits han pres posicions sobre el tema. Esquerra Republicana de Catalunya i el món independentista han optat per la via "què us havia dit jo?", amb la legitimitat que els atorga l'haver baixat del tren estatutari després del seu pas per Madrid.

Els socialistes, per la seva banda, han optat (com calia esperar) per la defensa de l'acord estatutari, malgrat els magres suports que reben per part dels seus germans messetaris dia sí dia també i l'amenaça d'una sentència que fa tres anys que és imminent.

El cas més brillant és el de Convergència i Unió, que ha passat de ser el forjador de l'acord final, amb foto testimonial a les escales monclovites, a proposar la drecera sobiranista. Res de nou, tanmateix. És pura tàctica pujoliana dels vuitanta posada al dia. Així que s'ensumen les eleccions, a Convergència i Unió els salta el ressort patriòtic d'embolicar-se amb la bandera i proclamar-se únics intèrprets del sentir nacional.

Ara toca ser sobiranista, donar suport a les consultes independentistes, renegar de les escenes de sofà amb José Luis Rodríguez Zapatero i assegurar que això de l'autonomia ja no dóna més de si. Així, mosseguen un tros de l'electorat a Esquerra Republicana i deixen els socialistes fora de joc, per fluixos i acomplexats. Un cop passades les eleccions ja els donarà l'atac de seny, faran valer el seu estatus de soci principal a Madrid i tornaran a sortir a les fotos.